'ఆంధ్రజ్యోతి' వారపత్రిక - 6.11.1981

కుదుపు

మూర్తి టైము చూసేడు.

ఏడు అయిదు నిముషాలు.

అంటే తను బస్టాండు కొచ్చి అయిదు నిముషాలయింది.

ఏడు గంటలకి రావల్సిన బస్సు ఇంకా రాలేదు.

తెల్లారిందో లేదో అప్పుడే ఉక్కబెట్టేస్తోంది. ఎండ చూస్తే తీక్షణంగా వుంది.

సరైన బస్టాండు లేదు. వున్న ఆ మాత్రం నీడలో కిక్కిర్సిన జనం. చెవఁట్లు కక్కుతూ జనం. స్టాండులో జనం పెరగడవేఁగాని సిటీ బస్సులు రావడం లేదు. వచ్చినవి ఆగడం లేదు. ఆగినవి చాలడం లేదు.

అయితే, మూర్తికి సిటీబస్సు ఎక్కే ఇబ్బంది లేదు. సిటీబస్సు బాధలుపడలేక కంపెనీ బస్సు పాస్ తీసుకున్నాడు. లెక్కలు వేస్తే డ్యూటీకెళ్ళి రావడానికయ్యే ఖర్చు కంపెనీ బస్సు కన్నా సిటీబస్సే చీపు! కాని సుఖవోఁ! సిటిబస్ ఫీట్స్ ఏమీ దీనికుండవుకదా. హాయిగా కూర్చొని పోవచ్చు.

సిగరెట్లకి నెలకి వందకిపైగా తగలెయ్యగా లేంది - ఓ పది, ఇరవై డిఫరెన్సుకి కక్కుర్తిపడిపోయి సిటీబస్సు కష్టాలు కొని తెచ్చుకోమని ఎవడు చెప్పేడు?

ఏడు నిమిషాలైనా ఇంకా రాలేదు కంపెనీ బస్సు.

ఇది కూడా సిటీ బస్సులా ఏడిపిస్తే ఇంకేం సుఖం?

మూర్తి అసహనంగా వున్నచోటనే కదిలేడు.

విసుగు, చికాకు ప్రవేశించాయి అతనిలో.

అలాంటప్పుడు అసంకల్పితంగా జేబులోకి చేయి వెళ్ళిపోతుంది. సిగరెట్ పెట్టె తీస్తుంది.

సిగరెట్ పెట్టె పైకి వచ్చింది. పెదాలపైకి వెళ్ళింది సిగరెట్.

కావల్సిందిక అగ్గిపెట్టె.

అగ్గిపెట్టె ఎప్పుడూ వుండే జేబులోకి చేయి వెళ్ళింది.

లేదక్కడ!

దాంతో, రెండు చేతులూ చకచకా, గబ్‌గబా అన్ని పోకిట్స్ (తనవి) తీవ్రంగా గాలించేసేయి. ప్యాంట్ పోకెట్‌లో కర్చీఫ్ మధ్య దాగుండిపోయిన అగ్గిపెట్టె బుడంకాయ దొరికిపోయింది. మూర్తి కలవరం తగ్గింది.

అగ్గిపెట్టె తెరిచేడు.

అందులో పుల్లలు లేవు!

అంతే! అది నేలకేసి కొట్టబడింది. బూటు కాలు క్రింద ఆక్రందన చేస్తూ నలిగి పిప్పయిపోయింది.

అగ్గిపెట్టె చాలా చిన్న వస్తువు. చాలా తక్కువ ఖరీదు. అంచేతనేమో అంతగా నెగ్లక్టు చేయడం.

నెగ్లక్టు చేస్తున్నాడా తను! లేదే! కొనేటప్పుడు నిండుగా పుల్లలతో వున్నట్టే వుంటుంది. కాని సమయానికి పెట్టె దొరక్కో, పుల్ల దొరక్కో – దొరికితే వెలగకో... శతవిధాల ఏడిపిస్తుంది.

రోజుకి రెండు, రెండున్నర సిగరెట్ పెట్టెలవుతాయని తెలుస్తుంది మూర్తికి. కాని అదే లెక్క అగ్గిపెట్టెల విషయంలో తెలీకుంటోంది.

పక్కనే వున్న కిళ్ళీబడ్డీ దగ్గరి కెళ్ళేడు. ఒక పక్క బస్సు వచ్చేస్తుందేమోనని గమనిస్తూనే వున్నాడు. అగ్గిపెట్టకి 15 పైసలు ఇచ్చేడు. బడ్డీవాడు పైసలు తీసుకొని అగ్గిపెట్టె ఇచ్చేటప్పటికి ఎలాగైనా అర సెకను. అగ్గిపెట్టె సీలు విప్పి పెట్టె తెరిచి, పుల్ల తీసి వెలిగించడం ఎలాగైనా అదో అర సెకను. రెండు అర సెకన్ల ఆలస్యం భరించలేని సిగరెట్ గభాల్న వంగి అక్కడున్న అగ్గితాడుని ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆనందంతో సిగరెట్ ముఖం ఎర్రగా వెలిగిపోయింది.

సిగరెట్ రెండు దమ్ములు పీల్చేటప్పటికి 5,7,8,... అంటూ జరిగిపోయిన నిముషాలన్నీ గిర్రున వెనక్కి తిరిగి టైమిప్పుడు జస్ట్ 7 గంటలే చూపిస్తున్నట్టు స్టాండు కిపుడే ఫ్రెష్‌గా వచ్చినట్టు అనిపించింది మూర్తికి. బస్సు కోసం మరో గంటైనా వెయిట్ చేయగల శక్తిని సమకూరుస్తున్నట్టుగా వుంది – పీలుస్తున్న పొగ.

మూర్తి చూపులు ఎదురుగా వున్న పెద్ద సైజు పోస్టర్ మీద పడ్డాయి. సినీతార ఆ పోస్టర్ని పూర్తిగా సొంతం చేసేసుకొని బాగా బలిసి వున్న తన గుండెల్ని క్లోజప్‌లో వంగి మరీ చూపిస్తోంది – చూడండంటూ.

చూస్తున్నాడు మూర్తి.

"గుడ్‌మార్నింగ్ సార్."

మూర్తి చూపులు చెదిరేయి. తార నుంచి 'సార్' వైపు మళ్ళేయి.

'సార్' వారిది తెల్సిన మొఖం, చూసిన విగ్రహం. ఆరడుగుల భారీ విగ్రహం. అంత విగ్రహం వణికిపోతోంది - ఏ కాశ్మీర్‌లోనో మినిమమ్ టెంపరేచర్‌కి చిక్కుకుపోయినట్టు!

మాసిన తల, మాసిన గడ్డం, మాసిన బనీను. మాసిన లుంగీ... దీనంగా, దిగులుగా కనిపిస్తున్నాడు.

"సార్! వణుకుతో చచ్చిపోతున్నాను సార్. రెండు రూపాయలిప్పించండి. మళ్ళీ మీకిచ్చేస్తాను. ప్లీజ్".

మూర్తికి - అది నటన కాదు. నిజం వణుకే అని తెలుసు. వణుకు తగ్గడానికే మందు కోసం డబ్బులు అడుగుతున్నాడని తెలుసు. ఆ వణుకు తగ్గించే మందు... ఏ మందో కూడా తెలుసు. తెలుసు.

అయితే రెండు రూపాయలు తిరిగి యిచ్చేస్తానన్నాడే - అది వట్టిమాట!

రెండు రూపాయలడిగిన వాడిదేమీ చిన్న ఉద్యోగం కాదు. రైల్వేగార్డు. బండి కెళ్తే బోల్డు జీతం. బండి కెళ్తే రెండు రూపాయలనేది ఒక వెంట్రుక ముక్క, కాని బండి కెళ్ళడు. డ్యూటీ చేయడు. అతని ఉద్యోగం కంటిన్యూస్ ఇర్రెగ్యులర్ అబ్సెన్సులవల్ల వూడిపోయిందని కూడా విన్నాడు మూర్తి. అది విన్నప్పుడు పరమ అసహ్యం కలిగింది.

ఇప్పుడు కూడా అంతే.

వణుకుతో గిజగిజలాడిపోయి చచ్చినాసరే రెండు రూపాయలు మాత్రం వెధవ తాగుడికి ఇచ్చేది లేదు అనుకున్నాడు.

గార్డు పచ్చి తాగుబోతుగా మారిపోవడం ఆశ్చర్యమే మూర్తికి. తనెరిగినంత మటుకూ మొన్న మొన్నటి దాకా చాలా బుద్ధిమంతుడు. ఏ చెడు అలవాట్లు లేవు. బుద్ధిగా తన పనేదో తను చేసుకోవడం. వెళ్తే డ్యూటీకి, వుంటే ఇంటి దగ్గర. స్నేహితులూ, సరదాలూ, షికార్లు.... చాలా తక్కువ. అలాంటిది తాగుడికి ఎలా ఎడిక్ట్ అయిపోయేడో తన వూహ కందని విషయం. పొద్దస్తమానం అదే తాగుడు! తాగుడు! డ్యూటీకి నెలకి పది రోజులు కూడా వెళ్ళడం కష్టం! ఆ వెళ్ళడం కూడా తాగేసి! ఈ పరిస్థితుల్లో ఉద్యోగం వూడక ఏమౌతుంది?

"డబ్బుల్లేవు" అని నిర్మొగమాటంగా అనేశాడు మూర్తి.

"అలాగనేయకండి సార్. చూడండి సార్" అన్నాడు. "రెండు లేకుంటే రూపాయి అయినా ఇవ్వండి సార్" అన్నాడు. రూపాయి లేదంటే అర్ధరూపాయికి దిగేడు.

పైసా ఇవ్వదల్చుకోలేదు మూర్తి.

కాళ్ళు పట్టుకోబోతుంటే కంగారుగా పక్కకి తప్పుకున్నాడు. కసిరి, కోప్పడి ముఖం మరోవేపు తిప్పేశాడు మూర్తి.

అర నిముషం అయ్యేక -

అటు చూస్తే -

నలుగురైదుగురు స్టూడెంటు కుర్రాళ్ళు - వాళ్ళని అడుగుతున్నాడు డబ్బులు!

తనని అడిగేదంటే తెల్సిన ముఖం అవడంచేత అడిగుంటాడనుకున్నాడుగాని, ఇలా కనిపించిన వాళ్ళందర్నీ చేతులు చాచి అడుక్కునే స్థాయికి దిగజారిపోయేడనుకోలేదు.

స్టూడెంటు కుర్రాళ్ళకి కూడా ఈ తాగుబోతు సంగతి తెలిసే ఉంటుంది. తనకు మల్లే 'డబ్బులు ఇవ్వం ఫో' అనడం లేదు. అలాని ఇవ్వడం లేదు. ఇస్తామనడం లేదు. వాడిచేత పదే పదే అడిగించుకొని ఆనందిస్తున్నారు. ఏవేవో ప్రశ్నలే వేస్తున్నారు. గార్డు జవాబులు చెబుతూ – రెండు రూపాయల సంగతి గుర్తు చేస్తున్నాడు.

అదంతా మూర్తికి వినబడుతూనే వుంది.

చివరికి స్టూడెంట్సు రెండు కాదు, ఒక రూపాయి యిస్తామన్నారు. ఒకడు పైకి తీసి గాలిలో కూడా ఆడించేడు. కాని రూపాయి కావాలంటే ఒక పని చేయాలన్నారు.

"ఏవిఁటి సార్."

ఎదురుగా వున్న పెద్ద సినిమా పోస్టరుని చూపించారు.

ఆ పోస్టరులో సినీతారని చూడమన్నారు.

"చూశావు కదా, విను. నీవు చేయాల్సిందేవిఁటంటే ఆ సినీతార ఛెస్టుపై రెండు చేతులూ వేసి, పెదాలు ముద్దులాడి వచ్చిన మరుక్షణం ఈ రూపాయి నీదే" అన్నారు.

గార్డు సిగ్గుగా నవ్వేడు. సిగ్గుగా తల దించుకున్నాడు. సిగ్గుగా తల గోక్కున్నాడు. పోస్టర్ కేసి, రూపాయి కేసి మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు.

స్టూడెంట్సు ఇకిలిస్తూ, గొప్ప హుషారుని ఇస్తున్నారు.

గార్డు పచ్చజెండా వూపుతాడా, లేదా?

పరుగున వెళ్ళి ముద్దులాడుతాడా లేదా – అని అక్కడి జనం, మూర్తితో సహా, క్యూరియస్‌గా చూస్తున్నారు. కుతూహలంగా చూస్తున్నారు.

"ఏవండోయ్! మీ కంపెనీ బస్సు"

ఎవరో అరిచేరు.

స్టేజ్‌లో ఎవరూ లేరనుకొని వెళ్ళిపోబోతున్న బస్సుని చప్పట్లు చరుస్తూ పరుగెడుతూ మూర్తి ఎక్కేశాడు బస్సు!

బస్సులో కూర్చొని వెనక్కి తిరిగి చూశేడు మూర్తి.

దృశ్యం ఏమీ కనిపించలేదు. ఇంతవరకూ రాని బస్సు సరిగ్గా రసపట్టులో వున్నప్పుడు కొంపలు మునిగినట్టు రావడం మూర్తికి చిరాకుని రప్పించింది.

అయిపోతున్న సిగరెట్‌ని ఆఖరు దమ్ము గట్టిగా పీల్చేడు. పీల్చి, బయటికి విసిరేద్దామను కున్న పీకని, విసిరేయాలనిపించలేదు. మరో సిగరెట్‌ని దాంతో ముట్టించేవరకూ మనసొప్పింది కాదు.

బస్సులో అరగంటపైగా ప్రయాణం చేస్తే గాని కంపెనీ రాదు. కంపెనీ కొస్తే గాని – నెలాఖరుకి జీతం రాదు. జీతం రాకపోతే బతకలేని బతుకులు, బానిస బతుకులు.

అవును. బానిస బతుకులే. అప్పుడు బానిసలను గొలుసులతో బంధించి పని చేయించుకునేవారు. ఇప్పుడు కనిపించని గొలుసులతో, బంధించి పనిచేయించుకుంటు న్నారు. ఇది కంపెనీ బస్సు కాదు - బానిసల బస్సు. ప్రిజనర్స్ వ్యాన్! ఓ ఎనిమిది గంటలు పని చేయించుకొని, 'మళ్ళీ రేపు కలుద్దాం - రేపు పనిచేయడానికి కావల్సిన శక్తి సమకూర్చుకో. విశ్రాంతి తీసుకో' అన్నట్టు సాయంత్రం ఇంటి దగ్గర పడేస్తాయి బస్సులు. మళ్ళీ జైలుకి తెల్లారి వచ్చి మోసుకుపోతాయి!

బస్సు దిగేడు మూర్తి.

బస్ దిగిన వెంటనే క్యాంటీన్‌కి పరుగు. చెత్త టిఫిన్ తినడం. టీ అనుకొని వేడి నీళ్ళు తాగడం!

టీ తాగేక వక్కపొడి.

వక్కపొడి వేసుకోగానే సిగరెట్.. ఒకదానికొకటి లింకు!

క్యాంటీన్‌లో కొత్త సిగరెట్ పెట్టె కొన్నాడు. వక్కపొడి పొట్లాలు ఎన్ని వస్తే అన్ని కొనేశాడు జేబులో చిల్లరంతా వెదికి.

❀ ❀ ❀

సాయంత్రం నాలుగ్గంటలు కాడానికింకా పది నిముషాలుంది.

మూర్తి అర్జెంటు ఫైలు ముందేసుకొని పని చేస్తున్నాడు. టెక్నికల్ రికమెండేషన్సు ఫైలు పర్చేజ్ డిపార్టుమెంటుకి పంపించేయాలి - ఆఫీసరు ఆర్డరు. అందుకు లెటరు డ్రాఫ్టు చేస్తున్నాడు.... బుర్ర సరిగా పనిచేయడం లేదు. ఏవిటేవిటో రాస్తున్నాడు. రెండు మూడు కాగితాలు ఖరాబు చేసి - చింపేసి, చెత్తబుట్టలోకి విసిరేసాడు. కుర్చీ విసురుగా వెనక్కి జరిపి, సీటులోంచి లేచేడు.

సిగరెట్ పెట్టె, అగ్గిపెట్టె పట్టుకొని టాయిలెట్‌కి దారి తీసేడు.

ఆఫీసులో సిగరెట్ కాల్చడం గొప్ప ఇబ్బంది. పెద్ద న్యూసెన్సు. కంపెనీ రూలు ప్రకారం ఆఫీసులో, వర్కింగు అవర్స్‌లో, సిగరెట్లు కాల్చకూడదు. దొడ్లో ఇలా దొంగలా కాల్చడం ఇష్టంలేని పనే. కాని ఏం చేయడం?

టాయిలెట్‌లో - సిగరెట్ ముట్టిద్దామని పెట్టె తీశాడు.

చూస్తే యింకేముంది? ఖాళీ పెట్టె!

సూట్‌కేస్‌లో పది తులాల బంగారం పోయినట్టు డీలా పడిపోయేడు.

తనకిది ఆశ్చర్యంగా వుంది! మాయగా వుంది! అద్భుతంగా ఉంది!

పొద్దున్నే కదా కొత్త పెట్టె కొన్నాడు క్యాంటీన్‌లో! మరి ఒక్క సిగరెట్ కూడా కనబడ దేవిటి?

పెట్టె కొన్నాక యెన్నిసార్లు సిగరెట్ ముట్టించిందీ గుర్తు చేసుకున్నాడు. 10 గంటలకి టీతో సిగరెట్. మధ్యాహ్నం లంచ్ అయేక సిగరెట్! మూడు గంటల టీ బ్రేక్. అప్పుడొక

సిగరెట్. అంతే గుర్తుంది. మిగిలిన ఏడు సిగరెట్లు ఎప్పుడు వూదేశాడో తనకే తెలీదు! ఒక్క సిగరెట్ కూడా యెవరికీ ఎరువూ, అరువూ యివ్వలేదనే సంగతి బాగా గుర్తు.

గొంతు గురగుర లాడితే సిగరెట్, చిరాకు, చికాకు కలిగితే సిగరెట్. సరదాగా, సంతోషంగా వున్నప్పుడు సిగరెట్. ఆఫీసర్ దగ్గర దొబ్బులు కాసొస్తే... సిగరెట్! ఎప్పుడెప్పుడు ఎన్నెన్ని సిగరెట్లు తాగాడనేది గుర్తులేకపోయినా – పది సిగరెట్లు తనే మతాబుల్లా కాల్చేసి వుంటాడనేది గ్రహించక తప్పలేదు.

కొన్ని గంటల్లో పది సిగరెట్లు తాగేశాననే బాధ కన్నా – అయ్యో ఇప్పుడొక సిగరెట్టయినా లేదే – అనే బాధ కలిగింది. కలగడం కాదు తీవ్రమయింది. గొంతు గురగురలాడుతోంది. మనసు పీకు పీకుగా వుంది. తాగాలి ఎలాగైనా సిగరెట్!

టైము చూసుకున్నాడు నాలుగయింది. మరో అరగంటలో కంపెనీ సైరన్ కొట్టేస్తుంది. ఇంటికెళ్ళిపోయి సిగరెట్ కొనుక్కోవచ్చు. కాని అరగంట ఆగడం అంటే ఆరు గంటల్లా వుంది తనకి. డిపార్టుమెంట్‌లో సిగరెట్లు కాల్చేవాళ్ళు తక్కువే. ముగ్గురో, నల్గురో వున్నారు. వాళ్లని అడిగేడు. వాళ్ళు నిజంగా లేకనో వున్నది ఇచ్చేస్తే మనకెలాగనో 'సారీ' అనేశారు.

'సరే, ఆగిపోదాం, ఎంత ఒక అరగంట' అనేదానికి సిద్ధపడనంటోంది మనసు.

ఎప్పుడూ ఈ పరిస్థితి రాలేదు మూర్తికి. ఎలాగోలా దొరికేది. ఎవరో ఒకరు ఇచ్చేవారు.

కింద ఫ్లోర్‌లో సిగరెట్లు తాగేవాళ్ళు వున్నారనేది తనకి తెలుసు. అయితే వాళ్ళు పరిచయస్థులు కారు. కాకపోతేనేం! సిగరెట్ అడిగితే అర్థం చేసుకొని ఇస్తారు. ఈ తిప్పలు వాడూ ఒకప్పుడు అనుభవించే వుంటాడు కదా!

అడగడానికి బిడియంగా వున్నా ఒకతన్ని అడిగేడు. అతడు 'లేవు' అని చెప్పడానికి తెగ బాధపడ్డాడు. ఇంకొకతన్ని అడిగితే 'సిగరెట్లు మానేశాను' అన్నాడు.

'సిగరెట్లు మానేశాను' అన్న మాట చాలా మంది నోట విన్నాడు. తర్వాత ఆ నోట్లోనే సిగరెట్లు వెలగడం కూడా చూసేడు. 'సిగరెట్లు మానేశాను' అనే ఆసామి వాళ్ళ మెసెంజరు దగ్గర కెళ్ళమని సలహా ఇచ్చేడు. అయితే అతను తాగేవి చార్మినార్ సిగరెట్లని చెప్పాడు.

ఏ రాయి అయితేనేం పళ్లూడగొట్టుకోవడానికి! ఎదుటి వాడు ఫోర్తు క్లాసు లేబరైనా, ఇచ్చేది చార్మినార్ అయినా – అదో దివ్య ప్రసాదం. అతనో దివ్యుడు కాక మానడు మూర్తికి.

ఆ మెసెంజరుకి దివ్యుడనిపించుకొనే భాగ్యం లేదులా వుంది – బ్రాండు చార్మినార్ నుంచి చుట్టలకి దిగిపోయేను సార్ అన్నాడు. కావలిస్తే చుట్టలు యిస్తానన్నాడు పళ్లికలిస్తూ. పరుగున వచ్చేశాడు మూర్తి.

ఇంకా యిరవై నిముషాలుంది.

సీటుకి వెళ్ళబుద్ధి కాలేదు.

సిగరెట్ తాగాలి. వెళ్ళాలి. బస్. అంతే!)

గబగబా ఆఫీసులోంచి బయటికి నడిచేడు.

ఆఫీసు నుంచి రోడ్డు మీదున్న కిళ్ళీకొట్టు చేరాలంటే అయిదు నిముషాలు పడుతుంది. వెళ్తున్నది సిగరెట్ పని మీద కాబట్టి అయిదు నిముషాలేవిటి? అరవై నిమిషాలైన స్పేర్ చేయగలడు. అరవై మైళ్ళయినా నడిచేయగలడు.

అంతేగాని సిగరెట్ తర్వాత కొనుక్కోవచ్చులే అని యిరవై నిముషాలు ఆగలేడంటే ఇంత పెద్ద మనిషీ చిన్న సిగరెట్ పీకకి బానిస!

అలా అనుకోవడం ఇష్టం లేదు మూర్తికి.

సిగరెట్ అనేది అల్లావుద్దీన్ అద్భుత దీపం! దీపం రుద్దితే తీరే కోరికలన్నీ సిగరెట్ తాగితే తీరిపోతాయి! ఒక్క దమ్ము ఈజ్ ఈక్వెల్ టూ వేయేనుగుల బలమ్! అంతేకాదు గుండెల్లోకి గుప్పెడు పొగను పంపి గుండెల్లో కలవరపెడుతున్న సమస్యలూ, ఆందోళనలూ, బాధలూ, బరువులూ, చికాకులూ, చింతలూ వగైరాలను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయించి, ధ్వంసం చేసి నాసిక రంధ్రాల గుండా, నోటి ద్వారా పారద్రోలి - తృప్తిగా నిట్టూర్చవచ్చు. గుండె ప్రక్షాళనమై తేలికపడుతుంది.

కిళ్ళీ బడ్డీ చేరేడు మూర్తి. పది రూపాయల నోటిచ్చి రెడ్‌విల్స్ ఇమ్మన్నాడు.

"లేవండి"

"పోనీ విల్స్ ఫ్లాక్."

"లేవండి."

"మరేటున్నాయయ్యా బాబూ! పోనీ గోల్డ్‌ఫ్లాక్. బర్కిలీ..."

"అవేవీఁ లేవండి."

"మరేటుందయ్యా?"

"కాప్‌స్టెన్."

"సరే. ఇవ్వు" అన్నాడు చిరాగ్గా మూర్తి. సరేనని, ఇవ్వలేదు బడ్డీవాడు. పది రూపాయల నోటు తిరిగి ఇచ్చేస్తూ - "మరో నోటు ఇవ్వండి - చెల్లదు" అన్నాడు.

"ఎందుకు చెల్లదూ?"

నోటుని చేతిలోకి తీసికొని చూపించేడు బడ్డీవాడు.

రెండు ముక్కలుగా చీలిపోయిన నోటుని జాగర్తగా సెలోటేప్‌తో అంటించి ఎవరో జనం మీదికి వదిలేశారు. అది మూర్తి గుర్తించలేనిది బడ్డీవాడు గుర్తించేడు. గుర్తించి తిరస్కరించేడు.

పది రూపాయల నోటు దగ్గర మోసపోయేను అనే బాధ కన్నా- సిగరెట్ దొరకని బాధ అమితమై గుండెల్ని కోసేస్తోంది. గొంతుని నొక్కేస్తోంది.

జేబులో మరిక డబ్బులు లేవు. ఉదయం క్యాంటీన్‌లో వున్న చిల్లర పైసలతో వక్కపొట్లాలు కొనేశాడు. పది పైసలు కూడా లేవపుడు!

ఎలా మరి!

చుట్టూ చూశేడు – తెల్సిన వాళ్ళు యెవరైనా కనబడతారేమోనని!

అవును మరి, మనకి అవసరమైనపుడు తెల్సినవాళ్ళు వెంటనే కనిపించేయాలి? కనిపించి వెన్వెంటనే సాయం చేసేయాలి!

ఎవరూ కనిపించలేదు మూర్తికి.

బడ్డీవాడినే తర్వాత డబ్బులిస్తాను సిగరెట్ పెట్టె ఇవ్వమన్నాడు.

అలా అడిగినపుడు కంఠం వణికింది. ఎందుకో తాగుబోతు గార్డు గుర్తుకొచ్చేడు.

"తమరెవరో నాకు తెల్దండి. అయినా అరువు లేదండి" అన్నాడు బడ్డీవాడు.

తను యిదిగో, ఎదురుగా వుండే కంపెనీలో పనిచేస్తున్నానని తన పేరు, వాడికి తెలుస్తాయేమోనని మరికొందరి పేర్లు బడ్డీవాడికి చెప్పినా వినిపించుకోలేదు వాడు.

"ఆ మాత్రం నమ్మకం లేకపోతే ఎలాగయ్యా... తర్వాత ఇస్తానన్నా కదా... పోనీ ఒక్క సిగరెట్టియ్యి – కావలిస్తే అందాక ఈ పది రూపాయలు నోటు వుంచుకో"

గార్డు గుర్తుకొచ్చేడు మూర్తికి మళ్ళీ!

"ఎందుకండీ చెల్లనిది. నేనేటి చేసుకుంటాను" అని ఒక్క సిగరెట్ కూడా ఇవ్వననేశాడు బడ్డీవాడు.

మూర్తికి ఏడుపొచ్చినట్టయింది.

చేతికున్న ఉంగరం ఇచ్చి – 'ఇప్పుడైనా ఇస్తావా సిగరెట్' అందామనుకున్నాడు.

కాని 'ఛీ' అనిపించింది.

మూర్తిపై మూర్తికే అసహ్యం వేసింది.

ఆఫీసుకి తిరుగు ముఖం పట్టేడు.

పని చేయాల్సిన టైములో సిగరెట్ కోసం ఇలా దొబ్బుకొచ్చేయవచ్చా?

సిగరెట్ కోసం ఇంత వేట? ఇంత తపన!

తనకీ, ఆ గార్డుకీ తేడా ఏవిఁటీ?

మద్యంకి బానిసైన వాడిని నీచంగా చూస్తారు. లేకుంటే జాలి పడ్తారు. ఏదో రకంగా ఏవగించుకుంటారు. కాని సిగరెట్ తాగిన వాడిని అలా చూడరు. ఎందుచేత?

రెండూ త్రాగుడికి సంబంధించినవే. హెచ్చు, తగ్గులు వుండొచ్చుగాని రెండూ శరీరానికి హాని కలిగించేటటువంటివే.

మందు ఇచ్చే కిక్కు తాగిన వాడి మీదేగాక – ఎదుటి వారిపై కూడా ఏక్టు చేస్తుంది. ఆ వాసన, ఆ ప్రవర్తన... జుగుప్స అసహ్యం, భయం కలిగిస్తుంది. సిగరెట్ పొగ.. ఎదుటి వారిని ఇబ్బంది పెట్టినా... అది పెద్ద లెక్కలోకి రాదు. పైగా అదో షోకు! అదో ఫాషన్!

సిగరెట్ కోసం తను ఒక అరగంట ఆగలేకపోయేడే! తనకెంతో కంట్రోలింగ్ కెపాసిటీ వుందనుకున్నాడు. ఇదన్నమాట తన కంట్రోలింగ్!

వ్యసనంలో వున్న బలహీనత తన కిపుడు స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది. అది ఎంత పవరుఫుల్లో తెలుస్తోంది. బడ్డీవాడితో ఒక సిగరెట్ కోసం కక్కుర్తిగా ప్రవర్తించిన తీరు తల్చుకుంటే ... ఎందులోనైనా దూకి చావాలనిపిస్తోంది.

సిగరెట్‌పై పరమ అసహ్యం కల్గుతోంది.

ఆఫీసు కెళ్ళగానే - ఫ్రెండొకడు సంపాదించి తెచ్చేడు సిగరెట్.

"నో, థాంక్స్!"

పుచ్చుకోలేదు మూర్తి. ఇరవై రూపాయలు మాత్రం అప్పుగా తీసుకున్నాడు.

పని గంటలు ముగిసేక ప్రిజనర్స్ వ్యాను మూర్తిని మోసుకు తీసుకువచ్చి తన స్టేజిలో పడేసింది.

ఇంటికేసి నడుస్తున్న మూర్తికి - తాగుబోతు గార్డు కనిపించేడు! అతన్ని చూడగానే గుండె ద్రవించి పోయింది. ఉదయం ఏడిపించిన స్టూడెంట్స్ చివరికి రూపాయి కూడా ఇచ్చి ఉండరు.

గార్డు భుజంపై చేయి వేసి, సారా దుకాణంలోకి తీసుకువెళ్ళాడు. మూర్తి మందు తాగడు. అక్కడికి అడుగుపెట్టడమంటేనే భయం. ఇపుడా భయం లేదు!

గార్డుకి వంద గ్రాముల సారా పోయించి 'చాలా' అనడిగేడు.

గార్డు మొగమాటపడ్తుంటే - మరో వంద గ్రాములు పోయించేడు.

❁ ❁ ❁

మూర్తి ఇంటికి చేరగానే శ్రీమతి గ్లాసుతో టీ ఇచ్చింది.

మూర్తి డ్యూటీ నుంచి ఇంటికి రాగానే ఆమె చేసే మొదటి పని అది.

టీ తాగకుండా టేబుల్‌పై పెట్టాడు మూర్తి.

టీ తాగేక వక్కపొడి

వక్కపొడి నవుల్తూ సిగరెట్.. ఒక దానికొకటి లింకు!

"నాకు టీ వద్దు. మంచినీళ్ళియ్యి. టీ, వక్కపొడి, సిగరెట్ అన్నీ ఈ క్షణం నుంచి మానేశాను."

శ్రీమతిగారు ఆశ్చర్యపోయేరు. ఐతే ఆమెకు తెలుసు శ్రీవారిది మాటంటే మాటే. మాట నుంచి తొణికిపోరు. తొలగిపోరు. ఆ పంతం, పట్టు, అభిమానం ఆమెకి తెలియని విషయాలు కావు.

కాచిన టీ వేస్టయిపోవడం ఆమె కిష్టం లేక

"ఈ వేళ్టికి తీసేసుకోండి" అంది.

"చెప్తుంటే నీక్కాదూ!" చిరాకు పడ్డాడు మూర్తి.

చిరాకు పడగానే సిగరెట్ తాగాలనిపించింది!

అవును అతని కిప్పుడే ఇమిడియట్‌గా సిగరెట్ కావాలి. మీరిస్తారా? ❁